

La revolució tunisiana i magrebina està en marxa!

TUNISIA

El poble tunisià ha protagonitzat la primera revolució del món àrab que enderroca una dictadura. La decisió dels joves aturats dels pobles de l'interior, que durant tres setmanes es van enfrontar a la policia només amb el suport dels mestres fins que la revolta es va generalitzar amb una vaga general, ha acabat forçant Ben Ali a sortir del país. Després, les mobilitzacions han continuat dues setmanes més, fins aconseguir la pràctica dissolució de l'RCD, el partit del règim, i la dimissió de tots els seus ministres, que pretenien tutelar la transició democràtica. La revolució tunisiana ha suposat també una dura derrota per a l'imperialisme francès, que fins a l'últim minut va sostenir la dictadura. La resta de sàtrapes del món àrab i amb ells l'imperialisme temen ara el "contagi" de la lluita, que ja s'ha extès a diversos països i pren una força insurreccional a Egipte.

Per la reconstrucció de la IV Internacional

La revolució tunisiana i

El poble tunisià ha derrotat al clan de l'expresident dictatorial, Zine L'Abidine Ben Ali, per mitjà d'una revolta històrica amb una mobilització permanent i heroica en tot el país. L'espurna que va donar pas a la insurrecció va ser la immolació del jove aturat, Mohamed Bouazizi, el 17 de desembre de l'any passat, en protesta per què uns policies bolquessin el seu carro de venedor ambulat per no tenir llicència. El gest de sacrifici d'aquest jove llicenciat en informàtica i el menyspreu dels cossos de seguretat del règim eren tan brutal que tot un poble, amb els joves al capdavant, ho va prendre com l'última gota que desbordava la paciència de les masses davant un règim dictatorial, corrupte i al servei de l'imperialisme, sobretot el francès. Des d'allà les protestes es van estendre a totes les ciutats –fins i tot a altres països com Algèria i Jordània- convertint-se en una insurrecció nacional.

Tant la repressió brutal que va exercir el règim contra les masses que van prendre els carrers –deixant 78 morts i 98 ferits-, com les «concessions» de Ben Ali –primer va declarar que no anava a presentar-se a les eleccions presidencials del 2014, i després que convocaria les eleccions en sis mesos- no van convèncer al poble, que coneixia molt bé el cinisme d'un règim hipòcrita. La pressió de les mobilitzacions era tan forta que la burocràcia de la UGTT (Unió General dels Treballadors Tunecinos), el fidel aliat del règim militar-policíac, es va veure obligada a recolzar les protestes i obrir les seves oficines als rebels perquè les utilitzessin com a centres de reunió i coordinació. Mentrestant, sectors de treballadors –sobretot sanitat, transport, mineria i educació- van declarar vagues reivindicant democràcia i treball. Amb l'entrada de la classe obrera en el procés revolucionari el règim

va esgotar totes les seves possibilitats d'aguantar la revolta, amb Ben Ali encara encara al poder, i al final va enviar al clan del President a l'exili el 14 de gener, que va aterrar a Aràbia Saudita després de ser rebutjat pel seu fidel aliat benefactor, el francès Nicolás Sarkozy.

La revolució en curs

Amb la fugida de Ben Ali, el primer ministre del règim, Mohamed Ganouchi, va assumir les funcions presidencials, però poc després va ser rellevat pel fins llavors president del Parlament, Fued Mebaza, que va encarregar a Ganouchi la formació d'un nou govern de «concentració nacional». Així van començar les maniobres del règim intentant canviar-ho tot perquè res no canviï. Ganouchi va incorporar al seu govern dirigents de tres partits legals i poc significatius al país –Partit Democràtic Progressista, Fòrum Democràtic pel Treball i les Llibertats, i Ettajdid («Renaixement»)- i alguns

«independents» per donar al nou executiu un format democràtic i d'unitat nacional. No obstant això, va conservar tots els llocs importants –ministeris d'interior, exterior i defensa- per al seu partit, el Reagrupament Constitucional Democràtic (RCD), que ha governat al país de manera dictatorial durant més de 50 anys.

La primera reacció de la majoria dels tunisians davant aquesta maniobra va ser de desconfiança, fins al punt que desenes de milers de persones van prendre una altra vegada els carrers per exigir la dissolució del partit de Ben Ali, cridant «La revolució continua... Fora l'RCD...» Mentre la policia dispersava als manifestants amb canons d'aigua, gasos lacrimògenes i trets a l'aire, Ganouchi va intentar calmar i desmobilitzar a les masses amb noves promeses: que les formacions polítiques que ho sol·licitin serien legalitzades de cara als propers

magrebina està en marxa!

comicis legislatius, «que se celebrarien en sis mesos», i que els presos de consciència serien alliberats. Els «canvis» també inclouen l'eliminació del Ministeri d'Informació i la investigació de tots els sospitosos de corrupció.

D'altra banda, davant les provocacions i pillatges de les bandes d'esbirros i dels membres de la vella guàrdia presidencial de Ben Ali, que van intentar crear confusió i caos entre la població, es van crear milícies populars de vigilància entre els veïns a diverses ciutats i barris. Aquestes milícies també es van posar a la recerca dels col·laboradors del règim i van

començar a confiscar diversos béns de «la família» de Ben Ali robats del poble.

També regna la desconfiança cap al nou govern en els sectors que ara com ara no veuen condicions perquè puguin celebrar-se eleccions realment democràtiques. El més important és que dins del sindicat de la UGTT, hi ha forces que rebutgen la formació d'una govern en què estigui representat el partit del règim de Ben Ali. Aquests grups temen que es produeixi una transició política tutelada per la formació que ha dirigit el país durant la dictadura. Les bases regionals de la UGTT de l'oest i del sud aposten per una ruptura amb el règim anterior. Es tracta dels sectors de les zones on es va forjar «la revolució del gessamí» i estan en contra de les posicions de la direcció estatal del sindicat, que s'ha mostrat partidària d'entrar al govern d'unitat nacional. Una prova d'aquest rebuig frontal és la manifestació del dilluns 17 de gener per demanar la dissolució

del partit del règim a Gafsa, una zona del sud-oest del país on hi ha mines de fosfats (una de les principals fonts d'ingressos de Tunísia). Les manifestacions dels

revolució en curs combinant la repressió amb una política de reacció democràtica, a través d'un nou parlament electe entre els partits burgesos i aliats de

treballadors del dimarts 18 han obligat la direcció de la central sindical a retirar els seus tres membres del govern de Ganouchi i a demanar la dissolució de la RCD.

A les ciutats de Gafsa, Kasserine, Sidi Bouzid o Tala, on les mobilitzacions compleixen ja més d'un mes, després de la fugida de la policia i de les autoritats municipals, s'han organitzat comitès populars que s'encarreguen d'organitzar la seguretat, el proveïment, la sanitat, la neteja... en alguns casos són electes i estan formats majoritàriament per sindicalistes, mestres i els advocats que s'han enfrontat al règim. Són aquests comitès els que segueixen convocant les manifestacions contra una transició pactada.

Que no ens robin la revolució!

Tot indica que el règim policíac tunisià, amb el suport de l'imperialisme nord-americà i europeu, intentarà sufocar la

l'imperialisme. Un parlament i un govern que tal vegada investigaran els «excessos» de corrupció dels Ben Ali, però que seguiran amb les privatitzacions de les empreses públiques; que tal vegada castigaran a un parell d'alts càrrecs de les institucions de seguretat de l'antic govern, però que no desmantellaran essencialment la maquinària de repressió estatal; que potser legalitzaran els partits polítics, però que copejaran a tots els corrents revolucionaris amb la justificació de la «lluita contra el terrorisme».

Però les cíniques manipulacions de l'imperialisme no acaben amb la formació d'un nou govern amb l'eina del vell règim (l'RCD): mentre Sarkozy forma un «govern a l'exili» a París amb polítics fidels, Gran Bretanya es prepara a enviar a Tunísia al líder del partit islamista Ennahdha, Rached Ghanouchi, exiliat a Londres des del 1989. Per la seva banda, EUA garanteix la permanència del país en el mercat capitalista internacional amb la

TUNISIA

col·locació de Mustafa Kamel Nabli, un alt funcionari del règim de Ben Ali que va col·laborar estretament amb el Banc Mundial en l'espoli de Tunísia, com a director del Banc Central tunisià.

El futur de la revolució tunisiana depèn ara de la mobilització permanent de la classe treballadora, les bases de la UGTT i de la joventut, i en la permanència, la generalització i la centralització de les milícies populars. La dissolució de l'RCD i el desmantellament dels aparells de repressió del règim (la policia i l'exèrcit) pels treballadors i les organitzacions populars semblen ser els primers passos per acabar amb el règim bonapartista regnant al país des de la seva fundació. Aquest règim és l'instrument perfecte de l'imperialisme per dominar a Tunísia com un país semicolonial, per espoliar-ho i utilitzar-ho com a punta de llança per sotmetre als pobles àrabs al Magrib.

Per això, fins a l'últim moment, la Unió Europea, i particularment l'imperialisme francès, ha sostingut a Ben Ali. La complicitat de l'imperialisme amb la dictadura queda clara amb les paraules de la ministra d'Exteriors francesa, Michèle Alliot-Marie, que va oferir la setmana passada formació

antidisturbis al règim quan estava assassinant a manifestants als carrers. El dilluns, el Parlament Europeu va desestimar, amb vots de la dreta i la socialdemocràcia, una resolució en suport a la revolució tunisiana i condemna a la dictadura.

La legalització de tots els partits i la formació d'una Assemblea Constituent sobirana que assumeixi tots els poders seran les garanties per acabar amb l'antic règim i donar els primers passos cap a un sistema veritablement democràtic. I també, per tenir una econòmica més justa, amb salaris dignes i treball per a tots, sembla ser essencial la confiscació dels béns del clan de Ben Ali robats al poble, l'expropiació dels interessos de l'imperialisme al país i el disseny d'un pla econòmic centralitzat sota el control dels treballadors. El poble tunisià no ha de carregar-se amb el deute extern: Que la paguin Ben Ali, la seva família i els lladres de l'antic règim!

La revolució tunisiana serà el primer cop a l'imperialisme i els seus governs servils al Magrib. De fet ja han començat mobilitzacions a Egipte, Algèria, el Marroc, Mauritània, Jordània, Aràbia Saudita... Gaddafi, a Líbia, està elogiant per la seva «labor» a Ben

Ali per por de les masses que esperen acabar amb el dictador. Els països imperialistes demanen «tornar a la normalitat» a Tunísia per seguir amb el seu espoli a Àfrica del Nord i Orient Mitjà. Una victòria obrera i popular revolucionària a Tunísia canviarà tota la situació a la zona i donarà una empenta cap a l'emancipació social i política dels pobles àrabs. La solidaritat internacional és clau per al triomf dels treballadors i els joves tunisians. Les organitzacions obreres i democràtiques a Europa han de prendre com una prioritat el suport a la revolució en curs.

18.01.2011

**Comitè d'Enllaç
Internacional:**

iscicephesi

Front Obrer
Turquia.

<http://iscicephesi.net/>

LI

Lluita Internacionalista.
Estat.espanyol.

<http://luchainternacionalista.org/>

«No deixarem que ens robin la revolució»

Entrevista a Gharbi Lahzar, portaveu del Comitè de la Resistència Popular de Sidi Bouzid (Tunísia)

Gharbi Lahzar és el secretari general del sindicat de mestres de primària de Sidi Bouzid, el poble del centre de Tunísia on va començar la revolució que ha portat a la caiguda del règim a Ben Ali. La mort, el 4 de gener, de Mohamed Bouazizi, un jove informàtic en atur que s'havia immolat dues setmanes abans en protesta per què la policia li havia pres la seva parada de venda ambulatant de fruites, va ser la gota que va fer vessar el got. Des de Sidi Bouzid, la revolta es va estendre a tot el país, primer a les regions del centre i l'oest, abandonades en els plans del règim i les més afectades per la crisi, fins arribar a la capital. A Sidi Bouzid, com en altres pobles de la zona s'ha organitzat un Comitè de la Resistència Popular electe que s'ocupa de gestionar el poble des que la policia i les autoritats municipals, lligades al règim, van marxar davant la pressió popular. Des d'aquest comitè, que llença una crida a la solidaritat internacional, s'exigeix que la revolució no sigui segrestada per les forces de l'antic règim que ara dominen el govern provisional encapçalat per Mohamed Gannouchi, primer ministre sota Ben Ali, i on el partit del règim, l'RCD, conserva els ministeris clau. La revolució tunisiana no s'ha acabat i, com es pot veure en aquesta entrevista es va realitzar el 23 de gener per via telefònica, el qui l'han protagonitzada es neguen a

LI- Com va nèixer el Comitè de Resistència Popular?

GL. Després dels primers incidents el 17 de desembre, quan es va immolar Mohamed Bouazizi, els mestres de Sidi Bouzid vam

constituir un comitè de suport a les mobilitzacions dels joves. Les mobilitzacions van anar creixent, fins que el dia abans que marxés Ben Ali, la policia i les autoritats municipals es van retirar del poble. Aleshores vam convocar una assemblea general al local de la Unió General de Treballadors Tunisians (UGTT) i vam elegir un comitè de resistència popular, format per 21 membres. Hi ha sindicalistes, metges, advocats de defensa dels drets de l'home i militants de les organitzacions d'esquerres que estaven prohibides sota la dictadura.

LI. Quines tasques ha assumit fins ara?

GL. En l'àmbit social, el comitè s'encarrega de donar suport a les famílies que no tenen recursos, d'ajudar els qui han perdut algun fill amb la repressió, com la família de Mohamed Bouazizi. També ens hem encarregat de la distribució d'aliments, l'organització de la sanitat per atendre els ferits i dels serveis municipals més importants, com la neteja dels carrers. En l'àmbit polític, organitzem les manifestacions i donar a conèixer les nostres reivindicacions.

LI. Hi ha comitès populars semblants en altres pobles?

GL. A les regions de l'interior, com Kasserine, Gafsa, Sfax... allà també s'han organitzat comitès de suport a la revolució. Els miners també han format el seu comitè. Ara estem intentant organitzar un front de defensa de la revolució, on es coordinin tots els comitès.

LI. Reclameu la fi del govern de Gannouchi i la dissolució del seu partit, l'RCD.

GL. El que hem aconseguit fins ara és molt important, però només estem a la meitat del camí. Ben Ali ha hagut de marxar davant la força popular, però ara hem d'aconseguir

Sidi Bouzi

que tot l'aparell de l'antic règim desapareixi. No deixarem que ens robin la revolució. El govern de Gannouchi és ilegal; no podem permetre que continuï al poder persones lligades a Ben Ali. També exigim la dissolució de l'RCD, el partit de Ben Ali, perquè és un partit feixista i, si continua existint, quan les coses es calmin, respondrà perquè tot torni a ser com abans. Per això exigim la dimissió del govern d'unitat nacional i la formació d'un govern provisional, que convoqui una assemblea constituent, que elabori una nova constitució, i organitzi unes eleccions democràtiques. Així, per primer cop, tindriem una república veritablement democràtica i popular.

LI. Quin pla teniu per aconseguir la dimissió del govern?

GL. En primer lloc amb la continuïtat de les manifestacions, cada dia i amb vagues sectorials i per regions. També hem de col·laborar amb els partits polítics que vulguin lluitar contra el govern. Volem la formació d'un front únic ampli amb tothom que vulgui participar en la lluita per la caiguda del govern de Gannouchi. Els

sindicalistes tenen un rol primordial. Els partits radicals i revolucionaris s'han de posar al capdavant, però també el sindicalistes democràtics d'esquerra estan a l'avantguarda. Hi ha un pre-acord, que cal concretar.

LI. Avui la caravana de la llibertat ha arribat a Tunis.

GL. És una marxa que ha sortit des Sidi Bouzid i altres pobles, cap a la capital. La gent s'hi ha afegit pel camí i ja són 7.000 persones. Han encerclat el palau del govern, sota el lema, «fora el govern il·legal de Ganouchi», 'dissolució de l'RCD'. Passaran tota la nit acampats als voltants de l'edifici. El nostre comitè de resistència popular hi ha participat. És la notícia més important del dia a Tunísia.

LI. Demà el govern ha cridat a reobrir les escoles i el sindicat ha convocat una vaga general indefinida a l'educació primària i de tres dies a la secundària.

GL. Els mestres hem jugat un paper molt important a la revolució i ara continuem al capdavant de la lluita. No volem que les escoles

funcionin fins que el govern hagi dimitit.

LI. Hi ha altres sectors que també cridin a la vaga?

GL. En aquest moment només hi ha vaga a l'ensenyament primari i el secundari, però a nivell regional a Sidi Bouzid, estem preparant una vaga general també amb la sanitat, l'agricultura, el comerç... la UGTT organitzarà més vagues sectorials durant la setmana.

LI. Sembla que l'exèrcit i últimament sectors de la policia també s'han posat contra Ganouchi.

GL. Des de fa dos dies els policies i la guàrdia presidencial organitzen manifestacions i han fet comunicats en què reclamen la formació de sindicats de policies integrats a l'UGTT. S'han manifestat a Sfax, Tunis, Sidi Bouzid i d'altres regions...

LI. Hi ha hagut una repercussió immediata Algèria, Egipte, Jordània, Mauritània, Palestina... Penseu que la revolució tunisiana obre un nou període al món àrab?

GL. A Tunísia tenim una situació

especial, perquè hi havia un moviment sindical fort i partits de l'oposició radical també bastant forts. I el poble tunisià és un poble viu, amb una llarga història... Hi ha moltes coses diferents, però el que està passant aquí és molt important per la regió. A Tunísia hem obert la porta. Hem tombat un règim sanguinari, feixista... esperem que els camarades a Algèria, Mauritània, Egipte o Marroc tinguin és força canviar les coses a casa seva.

LI. Com podem recolzar la vostra lluita des d'Europa?

GL. El procés revolucionari a Tunísia necessita l'ajuda de l'exterior. La solidaritat internacional pot aturar l'hegemonia de l'imperialisme, sobretot el francès i el nord-americà. Necessitem la solidaritat dels nostres camarades a Europa i als EUA, per lluitar contra els feixistes. Ben Ali tenia tot el suport de Sarkozy, que encara està intentant controlar la revolució. Els imperialistes són els nostres enemics i no podem lluitar contra ells tots sols.

26/01/11

Crida a la vaga indefinida del Sindicat de mestres de Tunisia

TUNISIA

الإتحاد العام التونسي للشغل

النقابة العامة
للتعليم الأساسي

Tunis, 22 de gener 2011

El Sindicat General d'Educació Bàsica, reunit el 22 de gener de 2011 i després d'un examen detingut de la situació a nivell nacional, acorda:

- 1 - Saludar la nostra revolució heroica, que ha derrotat el règim autoritari i la totpoderosa banda de corrupció.
- 2 - Homenatjar els màrtirs de la llibertat i la dignitat, que han regat la terra sagrada de Tunísia amb la seva sang, als quals sempre estarem agraïts i als quals serem fidels.
- 3- El nostre compromís absolut amb les demandes del nostre poble per derrocar el govern actual, que és hereu del règim de Ben Ali.
- 4- Exigir la dissolució de la Reagrupació Constitucional Democràtica.
- 5- En la composició d'un govern interí cal excloure els enemics del nostre poble

Davant de la insistència d'un govern il·legal que no dona resposta a les reivindicacions de tot el poble, el nostre compromís d'alçar la paraula del poble per dissoldre totes les estructures de l'antic règim (la Cambra de Diputats, la Cambra de Consellers...) i impulsar l'elecció d'una Assemblea Constituent que promulgui una nova constitució que consagri la transformació democràtica i elimini les lleis de la tirania.

Fem una crida a tots els i les mestres, que sempre han estat a l'avantguarda de la lluita, a:

- 1- Començar una vaga indefinida a partir del dilluns 24 de gener 2011 fins a derrocar el govern actual, assistint als centres de treball.
- 2 - Participar activament en les marxes i en la unitat popular.
- 3 - Plantar cara a tots els intents de sabotatge de les nostres institucions educatives i protegir-les dels enemics de la revolució popular.

També posem l'accent en el compromís dels i les mestres perquè quan es nomeni un govern legítim, reiniciïn la feina i en acabar els programes d'estudi per als estudiants.

Visca la lluita del nostre poble - visca la lluita dels i les mestres.

Sindicat General de l'Educació Bàsica
Secretari General

Hafeez Hafeez

من النقابة العامة للتعليم الأساسي

الكاتب العام
حفيظ حنيظ

Solidaritat

Des de LI vam donar immediata resposta a aquesta crida, així com vam fer el possible per estendre-la. Per això la vam presentar al fòrum de *l'Altre Davos* (Basilea, 21-23 gener) i es va prendre com a resolució del fòrum.

També sabem que hi han respost Des de Baix, CGT-Ensenyament, ... i d'altres organitzacions polítiques, sindicals i socials tant internacionals com estatals.

Totes i tots podem donar un cop de mà, només cal que des del centre de treball parlem amb uns quants companyes i companys i fem arribar directament unes ratlles al comitè de la resistència popular de Sidi Bouzid. El tipus de comunicat no cal que sigui gaire complicat (millor en francès... o àrab), us posem un exemple.

*Des de
us volem fer arribar la nostra solidaritat.*

Endavant amb la vostra lluita per la llibertat. Fora el Govern de Ganouchi. Visca la revolució tunisiana.

*Des
nous vous envoyons nôtre solidarité.*

Nous soutenons votre lutte pour la liberté. A bas le gouvernement de Ganouchi. Vive la révolution tunisienne.

Enviar a: capo_n1@live.fr

Amb còpia a: info-li@telefonica.net

Crida a la solidaritat internacional rebuda des del comitè popular de resistència de Sidi Bouzi

Sidi Bouzid, 21 de gener de 2011

Nosaltres sindicalistes democràtics d'esquerra, convidem als nostres companys sindicalistes i treballadors a fer una aliança i a recolzar-nos en el nostre combat contra el govern il·legal de Ganouchi i contra els peons de l'antic règim del dictador Ben Ali.

Cridem a tots els que lluiten per la llibertat del poble. Llitem per un govern democràtic popular provisional. Volem elaborar una nova constitució, un nou parlament triat pel poble en condicions democràtiques. Les nostres consignes són fora el govern il·legal de Ganouchi, fora el partit del dictador Ben Ali, el RCD, un partit feixista que ha de ser dissolt.

Recolzant els comitès de resistència populars, volem continuar la nostra revolució fins al final.

Garbi Lazhar, professor, sindicalista i membre del comitè popular de la resistència de Sidi Bouzid, la ciutat en la qual la revolució va començar.

*Comunicats de suport a
capo_n1@live.fr*

Esclata Egipte

Última hora

En tancar aquesta revista arriben noves informacions sobre l'extensió de la revolució tunisiana. El 28 de gener desenes de milers d'egipcis surten als carrers per demanar la fi del règim de Hosni Mubàrak. Amb una forta censura sobre Internet i els mitjans de comunicació, la policia reprimeix les manifestacions, però en alguns llocs com la ciutat d'Alexandria acaba reculant davant el caràcter massiu de la protesta.

